

בעיר ההרגה – תשפ"ד

קום לך לך אל עיר ההרגה ובאת אל החצרות
 ודרכת על הרסיסים ומששת את הקירות
 וכהלום רעם תהלך בין הדלתות ובין החדרים
 בין מטות סתורות ופסות חיים קרועות לגזרים.
 ומן המראות אשר תראה תאחזה חלחלה
 על מדרך כף רגל השטן ועמו משלחת מלאכי חבלה.
 וספרו לך דבון הפרוה והציור הצבוע עד חציו
 על כל קורות אותן השעות ומעשי אותו היום:
 על ילדה עם שתי גומות שהיתה עדין בפגימה
 ושתי עיניה הגדולות בערו ודומם שאלו: למה.
 עדים יחידים היו – ומלבדם עוד עד אין –
 כי הציור היפה ישלם רק בגן עדן.

ובשביל המרצף תפסע עוד והוספת לעלות
 ונשאו גלי הדממה לאזניה את הקולות
 ועיניה תעצם, ושמעת בתוך השקט
 את הלמות הלכבות ואת הנשימה הנעתקת
 וצעדי הקלגסים, והקריאות, והאימה
 ואב מחבק את בנו, ובת נצמדת לאמה.
 והמות בין השבילים, ורק העורבים ממעל יקוננו
 על כל אשר היה כאן, ועתה – איננו.

וכאשר תחוש כי עוד מעט קט ותם הכח
 אזי תקום ותבקש את נפשך לברח.
 ובאת אל הכביש, וראית את שרידי הפח
 ובתוך מכונית אחת והנה מושב תינוק מהפך.
 התינוק הזה, אשר רחץ ואשר חתל, ואשר חיך בשן חלב
 התינוק הזה, הו אלהים, מה היה עליו? מה היה עליו?
 ועלתה מול עיניה דמות כף ידו הקטנה מקפלת בדממה
 ואינה יודעת אף על מי ועל מה להפנות אצבע מאשימה.

ואת אשר תראה עוד אין להעלות לא על הפתב ולא על הלב
 וראשך יחשב להתפלץ, וגופך יבקש להתעלף
 ובהצטרף תמונה לתמונה ודמעה לדמעה

וְכָרְעָה נַפְשָׁךְ אִפִּים, וְחָרְדָה חָרְדָה אִימָה
וְנִפְצָעָה פְּצָעִים אֲנוּשִׁים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם מִרְפָּא וְאֶרוּכָה
וְיִדְעֶתָ כִּי זֶה חִלְקֶךָ בְּכָאֵב עִמָּךְ, וְזֹאת הַשְׁתַּתְּפוּתָךְ.

וְאַל הַשֹּׁדֶה תִּצָּא, וְנִשְׁאַתָּ יְדֶיךָ אֶל הַשָּׁמַיִם
וּבִקְשֵׁת לִצְרוּחַ צָרָחָה גְּדוּלָּה, וְלֹא תִמָּצָא לָךְ נִיב שְׁפֹתִים
גְּדוּלָּה מֵאֲנוּשׁ הִיא. גְּדוּלָּה, וְלֹא יִכִּילָה הַגֶּרוֹן
כִּי אֵין מִדָּה לָזֶה הַכָּאֵב, וּגְבוּל אֵין לַחֲרוֹן
וְאִם יֵשׁ אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ מִיָּנִי נִקְמוֹת בְּעוֹלָם
אָמֹר, בֶּן אָדָם! עַל זֹאת וְעַל זֹאת, בְּמָה יִשְׁלָם?

אֲזַ תִּקְוֶם, וְרַחֲצֵת פָּנֶיךָ, וּמַחֲיֵת אֶת הַדְּמָעוֹת
וְאֶת מִבְטָה תִּסִּיט וְתִסִּיר מִן הָעֵבֶר אֶל הַבָּאוֹת
וְנִשְׁבַּעְתָּ, חַי נֶפֶשְׁךָ, כִּי יִכְתֹּב כָּל זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן
לְמַעַן יִדְעוּ כָּל פֶּרֶק בְּסִפּוּרָיו שֶׁל עֲמֻנו אֶרֶץ הַזְכּוּרוֹן
וְאִיךָ אַחֲרָה כָּל זֹאת הַתְּנַעֵר וְקָם מֵעַפָּר
שׁוֹב וְשׁוֹב – כֵּן, עַל כָּל זֹאת עוֹד יִשׁוּב וְיִסְפָּר.
וּבִתּוֹךְ אוֹתָם הַפְּרָקִים כְּכּוֹכָבִים יִזְהִירוּ
שְׁמוֹת הַגְּבוּרִים שֶׁזִּנְקוּ לְהַצִּיל אַחִים שְׁלֹא הִכִּירוּ
וְכָל הָאֲבוֹת אֲשֶׁר בְּנִיהֶם שְׁכָלוּ, אֶף רוּחָם אֵינָה נִשְׁבָּרֶת
עַד אֲשֶׁר יִשְׁיבוּ לְעַמָּם הַכְּבוֹד וְהַתְּפָאֶרֶת.

וְאַתָּה, כְּאֲשֶׁר נֹכַחְתָּ בְּעֵצֶם הַיְגוֹן וְכֹאֲשֶׁר רָאִיתָ בְּגִדְל הַכְּלָמָה,
זְכוֹר תִּזְכּוֹר כִּי יֵשׁ חוֹבֶשׁ לְכָל פֶּצַע, וְיֵשׁ אוֹסֵף לְכָל דִּמְעָה וְדִמְעָה.
וְאִם בְּחֻשְׁבוֹן סְבָלוֹת עֲמֻנו נִוסְפָה עוֹד שׁוּרָה
עוֹד תִּגָּבֶה בְּיוֹם נָקָם וְשִׁלְמָה כָּל שֵׁן וְכָל שְׁעָרָה!
כִּי גְדוֹל וְעֵתִיק סְפוּרָם שֶׁל הָאֲבוֹת וְשֶׁל הַבָּנִים.
חֶזֶק הוּא מֵאֲרֵס שׁוֹנָא נִוְשָׁנֶת בֵּת אֵלֶיךָ שְׁנִים.
חוּט אֶחָד קוֹשֶׁר מִרָאשִׁית עַד אַחֲרִית וּמִיָּם וְעַד יָם
לֵב אֶחָד וְיַעֲוִד אֶחָד לָהֶם, וְאֵב אֶחָד לְכֻלָּם.
וְאִם בִּימֵי שִׁגְרָה וְשִׁלּוּם דּוּמָה הָיָה כִּי הִפְרַדְנוּ לְשִׁבְטִים
שֶׁב סְפוּרָנוּ הַמִּשְׁתָּף וְעוֹלָה בְּפִי כָּל בָּצוּק הָעֵתִים.

וּבִנְפֹל מִבְּצָרֵי בֶשֶׁר וְדָם וְדִבְרֵי רֶהֱב וְגִאָוָה
לֹא נֹתֵר אֶלָּא אֶלָּא לְעֵטֶף אִישׁ אֶת אֲחִיו בְּאֶהֱבָה
וְלִלְחֹשׁ תִּפְלָה לֹא־ל אֶחָד חַי וְקַיִם:
אֲתָה אֲשֶׁר רָאִיתָ בְּכִלְמָתָם וְאֲשֶׁר רָאִיתָ בְּעֵינֶיךָ
אֲנִי אֶל־נָא שְׁמוֹר נָא עַל הַבָּנִים וְעַל הָאֲחִים

צוה להם מלאכיך לשמֹרם בְּכָל הַדְּרָכִים
וּשְׁלַח בְּמַעֲשֵׂיהֶם בְּרָכָה וְהַצֵּלָה מִמְּרוֹמִים
עַד תִּתְּזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.